

Sygn. akt I PK 78/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa S. D.

przeciwko P. [...] Spółce z o.o. w P.

o odszkodowanie za naruszenie zasady równego traktowania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 14 listopada 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 900 (dziewięćset) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z powództwa S. D. przeciwko P. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. o odszkodowanie za naruszenie zasady równego traktowania, oddalił apelację powoda.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów. Potrzeba wykładni dotyczy zdaniem skarżącego art. 11² k.p. w związku z art. 18^{3b} § 1 k.p. w związku z art. 18^{3c} k.p. przez rozstrzygnięcie, czy pracodawca w przypadku różnicowania sytuacji pracowników zatrudnionych na tożsamym

stanowisku pracy ma obowiązek takiego kształtowania wewnętrznych norm prawa pracy, odnoszących się do określenia składników wynagrodzenia, które w obiektywny sposób pozwolą odtworzyć dozwolone kryteria różnicowania wynagrodzenia takie jak posiadane kwalifikacje, staż pracy, wagę realizowanych zadań, czy też może operować uznaniowo „widełkami”, czyli określać, że na danym stanowisku dopuszczalne jest różnicowanie wynagrodzenia we wskazanym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Przesłanka ta wymaga więc wykazania przez autora skargi, że określony przepis

prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się też sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkł. 2003 nr 13, poz. 5).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazuje ogólnie na potrzebę wykładni prawa, w żaden sposób jednak nie uzasadnia, dlaczego jego wątpliwości są poważne, ani nie wykazuje istniejących w orzecznictwie rozbieżności. Nie wskazuje też, w jaki sposób wiąże się ona z rozpoznawaną sprawą. Skarżący nie bierze również pod uwagę, że zgodnie z przyjętymi w podstawie wyroku ustaleniami powód i wskazany pracownik nie wykonywali pracy jednakowej ani pracy jednakowej wartości (uzasadnienie s. 16).

Celem realizowanym w wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni przepisów prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego, a nie korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne (postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; z 8 lipca 2014 r., I UK 60/14, niepublikowane). Brak jest zatem potrzeby wykładni wskazywanych przez skarżącego przepisów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

a.s.